

Манојле Гавриловић

ПРЕТВОРЕН У ВУКА

Тамо негде у пећини снежној
где се крије хорда после боја,
сва у белом, у хаљини нежној
вековима живи драга моја.

Доћи ћу јој сном одбегле реке,
на рођендан донећу јој вече,
ко потоци из приче далеке
нек јој звезда у коси потече.

Испод њеног колена се клати
цвет избачен из дугиног лука,
усред лета, кад се трава злати,
доћи ћу јој претворен у вука.

У ЗЕМЉУ ЗРАК ПОБОДЕН

Две сам девојке повео у гору,
једну плаву као месечина,
другу црну као дно језера.

Плава је носила хаљину од дуге,
црна је имала огрлицу од извора.

Од цвета трешње сазидасмо колибу
и на крову мало сунце обесимо.

Плава ми је девојка родила пролеће,
црна ми девојка родила свитање.

Наша се деца играју у марами од светлости
док нас троје лежимо на висоравни
и у земљу побијамо зраке сунца.